



MOTÝL

# Už nemám záujem

**Katarína Ondrejková**

**Už nemám  
záujem**



# Už nemám záujem

**Katarína Ondrejková**



VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Copyright © Katarína Ondrejková 2015  
Design © Motýľ design 2015  
Cover photo © BestPhotoStudio/shutterstock  
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

**ISBN: 978-80-8164-075-9**

# 1.

Priemerná.

Presne tak sa dá vystihnúť moja osoba jedným slovom. Nemám postavu modelky, ale nie som ani bacuľka. Zišlo by sa zhodiť pár kíľ a mala by som super postavu, ale nie je to také ľahké. Nemám krásne dlhé čierne vlasy, ale ani blond. Sú obyčajné svetlohnedé, polodlhé, a aj napriek tomu, že si ich farbím na tmavšie, nikdy som nedosiahla svoju vysnenú čokoládovohnedú farbu. Moja pokožka nemá krásny opálený odtieň, no nie je ani svetlá – je to niečo medzi tým. Nepatrím medzi baby, ktoré nikdy nemali chalana, no už dlho som nemala žiaden vzťah. Pred dvoma rokmi som chodila s jedným takmer päť mesiacov, no diaľka nás rozdelila. Aj keby sa tak nestalo, mám pocit, že by nám to už dlho nevydržalo. Ku koncu sme sa veľmi hádali, takže nám jeho presťahovanie z mesta prišlo vhod. Mala som pocit, že ma podvádza s mojou „najlepšou kamarátkou“, no nemala som žiadne dôkazy.

Asi jediné, čo mi nechýba, sú peniaze – tých máme naozaj veľa. Mama je právnička, vysekáva z obvinení najbohatších ľudí a pracuje aj ako právna poradkyňa politickej strany. Otec vlastní dve firmy: jednu v Trnave so svojím bratom a ďalšiu v Rakúsku. Obe sú zamerané na výrobu, uskladnenie a distribúciu liekov, lekárskeho prístrojov a pomôcok. Do Rakúska chodí takmer každý deň a prichádza až neskoro v noci, prípadne tam ostáva niekoľko dní.

Rodičia trávajú celé dni v práci a ja som zvyčajne sama, ztvorená v našom štvorizbovom byte, kde sa cítim veľmi osamelá. Ani jeden z nich nie je práve rodičovský typ. Niekedy mám pocit, že som nechcené dieťa alebo dieťa z povinnosti, keďže sa patrí zanechať po sebe potomka.

Ako malú ma vychovávali starí rodičia, ktorí u nás bývali. Keď som mala dvanásť, dedko zomrel a otec prinútil starú odísť do domova dôchodcov. Svoju vlastnú mamu strčil napriek jej veľkému odporu do domu plného starých ľudí odkázaných na pomoc druhých. Moja starká pomoc nepotrebovala, vedela sa o seba postarať, dokonca bola schopná starať sa i o druhých. No mame prekážalo, že ju starká každý večer dlho do noci čakala, aby jej robila výčitky, že sa nestará o svoje dieťa, muža a domácnosť. Často som sa budila na ich hádky, až som ich po čase začala ignorovať.

Hneď ako sa strýko dozvedel, čo moji rodičia chcú spraviť s jeho mamou, rozhodol sa vziať si ju k sebe. Mama odmietala, chcela starkú vidieť za múrmi starobinca, a tak prinútila otca, aby sa vyhráždal vlastnému bratovi zničením ich spoločnej firmy v Trnave. So sesternicou Nelou, ktorá je odo mňa len o rok staršia a s ktorou si dobre rozumiem, sme túto ich hádku tajne počúvali. A tak naša starká odišla do domova, kde som ju chodila navštevovať so strýkom a jeho rodinou. Neskôr sme tam chodili samostatne ja s Nelou. Starkej som vďačila za výchovu a lásku, ktorú mi dala namiesto rodičov.

No minulý rok starká zomrela. Je to hnusné, ale keď som to oznámila mame, na jej tvári som zbadala pocit úľavy. Na pohrebe sa neukázala, vraj mala veľa neodkladnej práce, ktorú musela urýchlene dokončiť. Všetci sme dobre vedeli, že to urobila naschvál, pretože so starkou nemala dobrý vzťah.

O domácnosť sa starám len ja – úplne sama. Varím, pe-riem, nakupujem, inak by to nikto iný nespravil. Rodičov takmer nevidám, keď prídu domov, už dávno spím, a keď idem ráno do školy, buď spia, alebo sú už dávno v práci. Občas ich stretnem v kuchyni, no s otcom sa len pozdravím a s mamou niekedy prehodím pár slov, ak má na mňa aspoň tri minúty zo svojho drahocenného času.

Brigádovať nemusím, každý mesiac mi totiž na účet chodí množstvo peňazí od mamy – na zaplatenie najrôznejších poplatkov, na potraviny a veci do domácnosti, a časť mi ostáva ako vreckové. Moji rodičia nechápu, že by som všetky peniaze s radosťou vymenila za to, keby sa so mnou aspoň trochu rozprávali alebo keby sme sa spolu najedli, či si pozreli telku – len tak, lebo by to chceli sami od seba...

Mojím opakom je moja najlepšia kamarátka Nataša. Má všetko to, o čom ja môžem len snívať – dokonalú postavu modelky, krásne dlhé rovné čierne vlasy, opálenú pokožku, tvár s ktorou môže ísť nafotiť titulnú stranu pre časopis a talianske korene, keďže jej otec je Talian.

Všetci chalani jej ležia pri nohách a prejavujú o ňu veľký záujem. Otáčajú sa za ňou na ulici, kupujú jej drinky, píšú jej, ako veľmi ju milujú. Svojej krásy si je plne vedomá, a tak ju aj patrične využíva. Často ich strieda, rýchlo ju omrzia, no aj tak si vždy vyberá tých najlepších, ktorí dobre vyzerajú, a čo je pre ňu dôležité, sú „zabezpečení“.

Sme najlepšie kamarátky od detstva, býva dve poschodia podo mnou, trávime spolu niekoľko hodín každý deň a chodíme spolu do školy. Napriek tomu, že má sebeckú povahu a je dosť povrchná, mám ju rada, veď vďaka nej nie som až taká osamelá. Často u mňa cez víkend prespáva. Mojim rodičom je to jedno – niekedy ani nevedia, že je u nás.



Náš byt je akoby rozdelený – moja izba je na jednom konci, oni majú každý zvlášť svoju izbu na druhom konci bytu. Hneď ako starká odišla do domova dôchodcov, otec sa nasťahoval do jej izby a viac s mamou v spálni nespával. Naše izby oddeľuje veľká kuchyňa a obývačka. Na svojom konci majú spoločnú kúpeľňu a tá moja je prepojená s mojou izbou. Moja posteľ je v strede izby, neďaleko balkóna. Keď mám hostí, spia na druhej posteli pri stene alebo na rozloženom nafukovacom matraci medzi posteľami.

Nataša u mňa prespáva takmer každý víkend, dokonca má u mňa v skrini pár svojich vecí, a aj kozmetiku. Každý víkend, pokiaľ nie som u Nely v Trnave, chodíme spolu do baru a zvyčajne skončíme i na diskotéke. Ju to tam veľmi baví, niet sa čo čudovať, veď chalani sa za ňou idú potrhať. Ja nie som veľmi tanečný typ, zvyčajne tancujem iba na začiatku, keď ma Nataša donúti, a hneď ako si nájde svoj objekt alebo k nej pritancuje aspoň trochu schopne vyzerajúci chlap, prestane ma registrovať a ja sa nenápadne vytratím. Poväčšine za mnou prídu nejakí chalani a pozvú ma tancovať. Občas idem, inokedy im poviem, že sa mi nechce, a oni mi po chvíľke naliehania dajú pokoj.

## 2.

Dnes je deviaty október, deň mojich narodenín. Padlo to na piatok a s Natašou sme sa v škole dohodli, že dnes vybehneme von a zajtra zavoláme pár ľudí a oslávime to u mňa doma. Mame som volala včera, keďže som ju doma nezastihla,

a oznámila som jej svoje plány. Nemala námietky, vraj večer odíde, celú noc bude pracovať a otec aj tak musí odísť do Trnavy vyriešiť nejaké firemné záležitosti a prespí tam. Rodičia sú bez problémov vybavení, všetko potrebné na oslavu nakúpené, a tak teraz čakám na Natašu, kým príde ku mne a začneme sa pripravovať na večer. Nemusí zvoniť, má totiž kľúče od nášho bytu, keďže sa mi nechce chodiť jej každý deň otvárať dvere. Ak jej príchod nečakám, zavolá mi, no keď sme dohodnuté na určitú hodinu, len príde a sama si odomkne.

Práve som vyberala riad z umývačky, keď som počula pohyb kľučky a hodenie čižiem na podlahu. Nataša má veľa krásnych, a nie práve lacných vecí, ale ona si ich neváži. Bežne po vyzutí topánky hneď odhodí a ľahko sa jej niečo zunuje, či už veci, alebo chalani. Jej vzťahy sú len krátkodobé – pokiaľ ju niekto zaujme, časom ju omrzí a už sa obzerá po inom.

„Ty ešte upratuješ? Veď si sa už mala začať chystať,“ začala ma hrešiť, hneď ako vošla do kuchyne.

„Čakám na teba. Veď si mi sľúbila, že ma namaľuješ a vyzehlíš mi vlasy.“

„Jaj ozaj,“ usmiala sa. U Nataše je zvykom, že niečo sľúbi, a potom na to rýchlo zabudne. Presne ako tentoraz – bolo očividné, že sa jej so mnou vôbec nechce piplať.

„No dobre, kašli na riad a poďme do izby, nemáme veľa času.“

Pozrela som sa na hodiny.

„Veď ešte nie je ani sedem. Času máme dost.“

„To si len ty myslíš,“ znova sa nadchla a ťahala ma do izby. „Dnes pôjdeme do úplne nového podniku, ktorý otvorili pred týždňom. Vraj je tam super! Oslávime tam tvoje narodky a zajtra to zavříš tu. Ale je to na druhom konci mesta, takže si musíme pohnúť. Aj taxík som už objednala,

bude nás čakať o ôsmej.“ Ako mi túto novinku oznamovala, vzala si na posteľ škatuľu, z ktorej vyberala vhodné sponky a štipce na pripnutie vlasov počas žehlenia.

„Ale toto vôbec nebolo v pláne! Prečo si mi to nepovedala už v škole?! A kto s nami pôjde?! Ty si myslíš, že sa mi chce trepať na druhú stranu mesta?“ rozčuľovala som sa a stála som pred ňou v bojovom postoji. Všetko pokazila. Bola som v tom, že večer si pôjdeme iba niekam blízko posedieť a nebudeme sa trepať na druhý koniec mesta.

„Práve pre toto!“ rozčúlila sa a hodila dva štipce, ktoré mala práve v ruke, späť do škatule. „Vedela som, že budeš vyvádzať. Ale čo je zlé na tom, že pôjdeme niekam inam? Dáša mi to včera navrhla a ja som súhlasila.“

„Áno, vy dve sa vždy na niečom dohodnete a mňa postavíte pred hotovú vec. Vieš ty čo? Choď si tam so svojou sesternicou sama! Ja ostávam doma! A vraj moje narodeniny. O všetkom rozhodujete vy dve, mňa sa na nič nespýtate, a navyše...“

„Ty si strašná!“ skočila mi hneď do reči. „Robíš vedu z jedného večera. Veď ak sa nám tam nebude páčiť, vezme si taxík a pôjdeme domov.“

„Mne sa tam rozhodne nebude páčiť.“

„Ešte si tam ani nebola.“

„A ak tam nepôjdem, o nič zaujímavé ani neprídem.“

„Ako to môžeš vedieť? Kolkokrát ti mám povedať, že ak tam bude nuda, odídeme? A chceš vlastne vyžehliť vlasy?“

„Nie,“ odvrkla som.

„Fajn!“ Nataša vstala z postele a sadla si za môj stolík s veľkým zrkadlom a kozmetikou. Väčšina kozmetiky bola moja, ale ona sa nikdy nepýtala a jednoducho si vzala, čo chcela, aby sa mohla nalíčiť.

Zo skrine som vytiahla tričko, mikinu, rifle a chystala som sa prezliecť.

„Toto nemyslíš vážne!“ skríkla od zlosti a otočila sa ku mne, aby sa uistila, že to, čo videla v zrkadle, je naozaj pravda.

„Samozrejme, že myslím. Buď rada, že vôbec idem. No nebudem si dávať sukňu a nebudem sa maľovať. Na to môžeš zabudnúť!“

„Nessa, nevymýšľaj! Takto s tebou nikam nepôjdem.“

Nataša mala na sebe krátku sukňu a svoje obľúbené tričko s hlbokým výstrihom. Takmer vždy chodila vyzývavo oblečená, no najmä cez víkendy, keď sme šli niekam von. Mne do školy stačí tričko a rifle, a niekedy sa ani nenamaľujem, na čom sa ona dobre zabáva. Na rozdiel odo mňa si vždy potrpí, aby vyzerala dobre. Pravdou však je, že aj keby na sebe nemala nijaký make-up a šla do školy neučesaná, vyzerala by dobre. Je jednoducho ten typ, čo si na seba môže dať aj vrece, aj tak zažiarí.

„Tak so mnou nikam nemusíš chodiť, ja pokojne ostanem doma. Už ma nebavia vaše podrazy!“ zúrila som ďalej.

„Aké podrazy? Prestaň si vymýšľať! Buď rada, že my nie sme nudné ako ty.“

„Keď som nudná, nemusíš sa so mnou kamarátiť!“ otočila som sa a odišla som do kuchyne doupratovať riad.

Neprešli ani dve minúty a Nataša prišla za mnou. „Nehnevaj sa. Uvidíš, bude sranda, a aj ty sa zabavíš.“

„A ak nie?“ vážne som na ňu pozrela.

„Tááák...“ Nataša sa na chvíľu zamyslela. „Tak už nikdy nebudem plánovať žiadnu akciu bez tvojho súhlasu.“

„Neverím,“ začala som sa smiať. Mňa bavil stereotyp, nemala som rada zmenu a Nataša bola úplný opak. Väčšinou som sa jej prispôsobila, no tentoraz som na to naozaj nemala náladu.

„Fakt, máš moje slovo.“

Tľapli sme si a potom sa pobrali späť do izby. Vyžehlila mi vlasy, nalíčila ma a po krátkych protestoch donútila dať si sukňu. Nepomohli ani námietky, že je vonku zima. Hodila po mne škatuľku s hrubými čiernymi pančuchami. Tie jej boli telovej farby. Síce som bola vďaka jej zásahu krásne nalíčená a moje vlasy po vyžehlení vyzerali super, moje chvíľkové vysoké sebavedomie bolo fuč, len čo som sa na ňu pozrela. Vyzerala miliónkrát lepšie, ale na to som si už zvykla.

Po ôsmej prišiel náš taxík. Nataša si sadla dopredu, a keďže taxikár bol len o pár rokov starší a celkom pekný chalan, bola k nemu veľmi milá. Síce bol spočiatku trochu odmeraný, napokon si celkom pokecali. Nezapájala som sa do ich debaty – aj tak by ma nepočúvali, veď hviezda opäť musela byť ona.

Pred barom nás čakala Dáša. Natašina sesternica bola takisto veľmi sebavedomá. Niekedy som mala pocit, že to majú geneticky dané v rodine. Dáša bola o dva roky staršia a asi o desať centimetrov vyššia vysokoškolačka s čiernymi vlasmi a rovnou ofinou, ktorá jej zahaľovala vysoké čelo. Tento účes jej poradila kaderníčka, no mne pripadal ako helma, ktorú si každý deň ráno musela nasadiť a večer pred spaním odložiť na nočný stolík. Aj Nataša sa z nej za chrbtom smiala, ale pred ňou ju chválila za veľmi pekný a moderný účes. Taká bola moja najlepšia kamarátka. Mnohým sa smiala za chrbtom, ohovárala ich a pred nimi sa hrala na neviniatko. Často mi pri jej výsmechu na adresu druhých napadlo, či toto isté robí za chrbtom aj mne. Párkrát sme sa o tom rozprávali a ona so smiechom povedala, že som jediný človek, ktorého nerieši, pretože ma má naozaj rada. Nevie, kde je pravda, lebo Dáša bola jej sesternica a naoko si výborne rozumeli, no vlastne ma to až tak ani nezaujímalo. Ak by

som nemala Natašu, bola by som úplne sama. Či už doma, alebo v škole, a ani vonku by som nemala žiadnu partiu. Ak by Nela bývala v Bratislave, a nie v Trnave, všetko by bolo iné a s Natašou by som sa nemusela baviť. No Nela mi nemôže robiť spoločnosť každý deň. Zvolila som si teda radšej falošnú kamarátku ako žiadnu.

„Konečne! Trvalo vám to večnosť. Kde ste sa toľko flákali?“ spustila na nás, hneď ako sme k nej prišli.

„Prepáč, ale niekto začal trucovať, tak to trvalo dlhšie, ako sme predpokladali,“ začala sa ospravedlňovať a všetko hodila na mňa.

„No jasné. Keby si s tým taxikárom toľko neflirtovala, nešiel by tak pomaly a boli by sme tu oveľa skôr.“

„Taxikár?“ Dáša prekvapene pozrela na Natašu a svoju obranu si vôbec nevšímala.

„Podme dnu a všetko ti porozprávam.“

Obe sa nahlas zasmiali a išli dnu. Ticho som ich nasledovala.

Vo vnútri to vyzeralo ako v každom inom bare v meste, no ony dve boli nadšené z nového miesta. Bolo tam dosť veľa ľudí, a tak sa nám ušiel iba zadný box v kúte. Sadli sme si, ony dve vedľa seba, ja oproti nim. Hneď spolu začali rozoberať taxikára. Nataša rada veci prehánala, aby vynikla.

„Ponúkol sa, že po nás aj príde, ale odmietla som. Veď nevieme, kedy odtiaľto pôjdeme, a bála som sa, že by som sa ho potom nezbavila,“ začala pohrdavo gestikulovať.

A toto napríklad vôbec nebola pravda. Žiaden odvoz domov jej neponúkol, a hoci s ňou flirtoval, sám jej povedal, že má dlhoročný vzťah. Ticho som sedela a neopravovala som ju. Dáša by verila jej a mne by potom Nataša vyčítala, prečo ju nenechám rozprávať to, čo chce.

„Páááni, ty máš šťastie. Dúfam, že aj tu k sebe niekoho prilákaš, a nech má aj kamaráta pre mňa!“ Obe sa začali smiať.

Celá miestnosť bola zaplnená ľuďmi. Sedeli sme v kúte a nevyzeralo to, že by si nás niekto všimol.

„Idem kúpiť niečo na pitie. Čo si dáte?“ spýtala sa Dáša, ktorá sa snažila navodiť uvoľnenú atmosféru.

„Mne to, čo vždy.“

„A ty, Nessa?“

„Zatiaľ nič nechcem, neskôr si pôjdem niečo zobrať,“ odvetila som jej otrávene. Snažila som sa dať im najavo svoju „dobrú“ náladu, zapríčinenú náhlou zmenou plánov.

„Zase vymýšľaš? Veď si s nami aspoň pripi na dnešný večer,“ naštvála sa Nataša.

„Teraz nie, neskôr.“

„Dobre, nechaj ju, vezmem iba nám dvom.“ Dáša v dobrej nálade odkračala k baru.

Nastala moja príležitosť a ja som ju neváhala využiť. „Dúfam, že dodržiš svoje slovo a o chvíľu odtiaľto vypadneme.“

„Prečo by sme mali?“ spýtala sa a v jej hlase bolo ešte stále počuť, že je na mňa naštvaná, keďže som si nič neobjednala a teraz len prilievam olej do ohňa.

„Pozri, tento bar je rovnaký ako hociktorý iný. Sedíme v kúte a zábava tu rozhodne nie je. Takže by sme mohli ísť domov.“

„Samozrejme, že tu nie je zábava, keď máš stále negatívny prístup! Ešte tu nie sme ani päť minút, a už chceš ísť domov. Veď počkaj ešte, daj si niečo aj ty, a keď sa ani potom nebudíš baviť, pôjdeme,“ znova mi začala zmierlivo sľubovať.

„Alebo pôjdem sama a vy tu ostanete.“

„Aj to je jedna z možností,“ uškrnula sa. Chcela som jej na to niečo povedať, ale prišla Dáša s táckou, na ktorej mala dva poldecáky vodky a dve kofoly.

„Rozprávaj mi o taxikárovi,“ začala povzbudzovať Natašu, ešte poriadne ani nesedela na zadku.

„Pekný a mladý,“ začala znovu Nataša, načo sa obe rozosmiali. „Celú cestu sa so mnou rozprával a dosť mi lichotil. Ako vravím, ponúkol sa, že po nás príde, ale povedala som mu, že nevieme dokedy sa tu zdržíme. Navyše, plánujem tu niekoho zbaľiť, tak taxikom asi nepôjdem domov, no to som mu zamlčala. A cestu sme mali zadarmo, ani peniaze nepýtal.“

„No teda, ako to robíš?“ žasla Dáša.

„Neviem, mám to v sebe.“

Aj ja som žasla. Na rozdiel od Dáše, žasla som, ako si môže toľko vymýšľať. Vôbec sa neponúkol, že nás vezme i domov a za cestu riadne zaplatila. Povedal jej asi dve lichôtky a potom jej rozprával, že má snúbenicu. Napriek tomu s ním usilovne koketovala a jemu sa toto provokovanie asi páčilo, pretože šiel náramne pomaly.

U Nataše som si na takéto klamstvá zvykla a naučila som sa nereagovať. Nechala som ju zdvíhať si ego, nech si Dášu pokojne kŕmi tými klamstvami.

„Idem k baru,“ zdvihla som sa zo sedačky.

„Veď bolo na čase.“ Na Natašinu otrávenú reakciu som nereagovala. V duchu som sa modlila, aby sme čím skôr vypadli. Vzala som so sebou i tácku, na ktorej Dáša priniesla ich pitie. Položila som ju na barový pult a čakala v dlhom rade.

„Biely strik a vodku poprosím,“ povedala som mladej barmanke, keď som konečne po niekoľkých minútach prišla na rad. Táto kombinácia bola zárukou rýchleho nástupu dobrej nálady, a presne tú som potrebovala.

„Štyri eurá.“

Začala som z peňaženky vyberať drobné, keď sa zrazu za mnou ozval hlas: „To je za túto slečnu.“



Prekvapene som sa otočila a skoro som spadla z nôh. Predo mnou stál hádam najkrajší chalan na tejto planéte! Vysoký, vyšportovaný, s blond vlasmi, ktoré mu zakrývali čelo, krásnymi modrými očami a očarujúcim úsmevom. A ten úsmev patrilo mne!

„Vďaka,“ zamrmlala som v rozpakoch.

„Strik a vodka. Takúto kombináciu som ešte nevidel, ale páči sa mi,“ žmurkol na mňa a úsmev mu neschádzal z tváre.

Civela som naňho, srdce sa mi prudko rozbúšilo a cítila som, ako sa chvejem. Rýchlo som zatvorila peňaženku, strčila ju pod pazuchu a do každej ruky si zobrala jeden pohár. Chcela som odtiaľ rýchlo ujsť, bez slova, aby si nevšimol, ako som z neho mimo, no nepodarilo sa.

„Počkaj chvíľu,“ vošiel mi do cesty, keď zistil, čo sa chystám urobiť. „Prezradíš mi svoje meno?“

„Nessa,“ dostala som zo seba asi po tridsiatich sekundách. Díval sa na mňa s úžasom a jeho úsmev ma ešte viacej privádzal do rozpakov.

„Zaujímavá kombinácia alkoholu, zaujímavé meno, zaujímavé dievča. Ja som iba obyčajný Martin,“ zažartoval.

„Som Vanesa. Nessa je iba prezývka, všetci ma tak volajú.“ Snažila som sa zo seba dostať normálnu vetu, i keď táto sa mi až taká normálna nezдалa.

„Nessa, môžem ťa pozvať k nášmu stolu? Sedím tamto s kamarátmi.“ Ukázal na stôl neďaleko od nás, kde bola skupinka štyroch chalanov, ktorí nás nenápadne sledovali.

„Díky, nemôžem. Čakajú ma kamarátky. Ak chceš, prídte vy za nami, sedíme v poslednom boxe pri stene.“

„Určite prídem a vezmem aj kamošov, ak nevádi.“

„Nie, v pohode, ale ja už musím ísť.“ Obišla som ho a rýchlo som smerovala k nášmu stolu. Nechcelo sa mi veriť,

že taký úžasný chalan sa dal do reči práve so mnou. Nemohla som si k nim prisadnúť, bola som príliš nervózna. Takto sa aspoň upokojím a pripravím na to, že ho dnes večer ešte uvidím, hovorila som si v duchu. Srdce mi neprestalo rýchlo biť, pretože stačila myšlienka na Martina a ja som pocítila príliv šťastia.

„Čo si vysmiata?“ spýtala sa podozrievavo Nataša, hneď ako som sa posadila. Jej otázka okamžite zaujala aj Dášu, ktorá mala trpitelský výraz na tvári. Bolo mi jasné, že rozoberali jej bývalého frajera. Pozorne čakali na moju odpoveď, lebo pozdvihnutie mojej nálady bolo neprehradiateľné.

„Zoznámila som sa s jedným chalanom.“

„Super! A kde ho máš?“ potešila sa Nataša, pretože oči vidne nechcela celý večer sedieť iba s nami dvoma.

„O chvíľu príde aj s kamarátmi.“

„Baby, ja asi pôjdem domov, nemám náladu zabávať sa,“ oznámila nám Dáša. Nebolo to preto, že naozaj chcela ísť domov, no potrebovala sa ľutovať, a keďže sme jej nevenovali dostatočnú pozornosť a nepočúvali jej fňukanie, chcela na seba upútať pozornosť.

Pred pár týždňami ju frajer pustil k vode. Mal dôvod – podviedla ho. V tom zas mala prsty Nataša. Dáša sa pohádala s frajerom pre kravinu a Nataša jej poradila, aby si začala s druhým. Menší úlet na druhý deň oľutovala, no už bolo neskoro. Andrej sa o všetkom dozvedel a dal jej kopačky. Odvtedy s nami chodila von každý víkend a často kvôli nemu fňukala.

Neľutovala som ju. Sama si za to mohla, navyše nemala počúvať Natašu. Nech si vyžerie, čo si sama spôsobila.

„Nie, ostaň. Ešte len teraz začne zábava. Snáď nechceš ísť domov a trápiť sa pre toho idiota?“

„Toho idiota milujem!“ odporovala Dáša.

„Ale on teba zjavne nie. Zabudni naňho a ostaň s nami. Cítim, že dnes budeme mať dobrý úlovok.“ Potriasla jej plecami a obe sa začali afektovane smiať.

Nevšimala som si ich. Netrpezlivo som čakala, kedy sa objaví ON. O pár minút, ktoré sa mne zdali ako celá večnosť, som ho zbadala. Smeroval k nášmu stolu aj s kamarátom.

„Ahojte, baby. Môžeme si prisadnúť a robiť vám spoločnosť?“ Jeho hlas znel mäkko a nenútene.

„Jasnéeéé, sadajte,“ ozvala sa prvá Nataša.

Martin sa posadil vedľa mňa, tvár mu zdobil krásny úsmev. Jeho kamarát sa usadil vedľa Dáši, ktorá vďaka jeho prítomnosti okamžite zabudla na rumázganie za svojím bývalým.

„Ja som Martin a to je môj kamarát Tomáš.“

„S Nessou si sa už zoznámil. Ja som Nataša a toto je moja sesternica Dáša,“ prevzala iniciatívu Nataša a mňa opäť raz zatlačila do úzadia.

Zo začiatku Martin upriamil svoju pozornosť na mňa. Tešilo ma to, zároveň som však cítila rozpaky, ktoré som sa snažila zakryť. Tomáš sa sústredil na Dášu a z tej priam kričalo, že ho chce.

Nataša sa snažila zapôsobiť na oboch, no rozčuľovalo ju, že nie je v centre pozornosti. „Nessa spomínala, že prídete viacerí, nie iba dvaja.“

„Áno. Dvaja kamoši sa však rozhodli ísť na diskotéku a jeden išiel domov,“ oboznámil ju so situáciou Martin.

Zvraštila tvár, rozhodne sa jej to nepáčilo. Chvíľu sa tvárila unudene, potom sa spamätala a znova sa začala baviť.

„Neuveriteľné! Chodíme do tej istej školy a nikdy sme sa nestretli!“ ostala prekvapená Dáša. Tí dvaja jej totiž oznámili,

že aj oni chodia na rovnakú výšku, ten istý odbor, čo ona, len sú o ročník nižšie. „A možno sme sa aj stretli, len o tom nevieme,“ dodala nakoniec s rovnakým úžasom v hlase.

„Rozhodne nie. Na krásavicu, ako si ty, by som nezabudol,“ začal jej masírovať ego Tomáš.

„A vy dve maturantky sa tiež chystáte na vysokú?“ začal sa zaujímať Martin.

„Hej, z obchodnej rozhodne treba ísť na výšku, inak sa dobre nezamestnáš,“ automaticky reagovala Nataša a opäť ma nepustila k slovu. „Ja chcem ísť na podnikový manažment ako vy traja.“

„A ty, Nessa?“

„Ona chce ísť do Trnavy alebo do Prahy,“ opäť odpovedala za mňa.

„Ešte nie som úplne rozhodnutá,“ sykla som na ňu.

„Stále rozprávaš o týchto dvoch mestách.“

„Premysli si to. Naša škola tu v Bratislave má výborné meno, a ak sa pre ňu rozhodneš, rád ti pomôžem pripraviť sa na prijímačky. Keď ťa zoberú, oboznámim ťa so školou a jej systémom,“ dodal. Jeho galantnosť nemala hraníc.

Nataša mi kazila každú vetu, ktorou som chcela s Martinom nadviazať rozhovor. Zo začiatku sa nám venoval obom, postupne však dosiahla svoje a mal oči iba pre ňu. Tomáš usilovne balil Dášu, ktorá okamžite zabudla na svojho bývalého. Veľkú námahu pri nej vynaložiť nemusel.

Po zvyšok večera som sa nudila. Martin a Tomáš so mnou občas prehodili pár viet, no ony dve ich mali omotných okolo prsta.

V duchu som ďakovala Bohu, keď sme odchádzali z baru. Všetky tri sme sadli do taxíka, ja som sedela na mieste spolujazdca, pretože ony mali spoločnú tému. Prialo som si byť